

7 DEC 1954

Indicace zprávy Hofířek
P.S. Dějte k nahlédnutí P.D. Heiolluovi, aby viděl v jakých
momentech pracujeme.

ČESKÝ HLAS

Circular of the Free Czechs Union in Australia.
Oběžník České Jednoty v Australii.

Expedition: J. Bartoš, 23 Fitzroy Str., Flat 7, St. Kilda. Tel. LU 6315.

Česká Jednota v Australii - Free Czechs Union in Australia.

P r o h l á š e n í .

Česká emigrace je dosud zdravá, jak ukázala akce proti komunistickému agentovi Hromádkovi dne 16. září 1954 v Assembly Hall v Melbourne. Je zdravá přes to, že jednotlivci vedení osobními zájmy, pro které zneužívají jména politických stran, snaží se ji rozložit. Čeští uprchlíci znají již z Německa působení těchto živlů, kteří jménem stran si pomáhali k přednostnímu zaopatření v táborech a k visům do Ameriky. Menší za těžko se zbavit jejich neblahého vlivu. Stačí, když čeští uprchlíci se budou řídit Havlíčkovým heslem: "Nic jim nevěřte, nic jim nedávejte a bude od nich pokoj."

Čeští emigranti žijící v Australii musí se vpravit do australských poměrů a státi se v Australii aktivní složkou boje proti komunismu, který je společným nepřitelem všech národů západní civilizace. Proti komunismu se nebojuje slovy nýbrž činy. Abychom mohli být aktivní složkou boje proti komunismu v Australii musíme navázati styky s australskými organizacemi a míti hlas v australské politice.

Vyzýváme proto všechny Čechy dobré vůle v Australii k jednotě z níž ovšem vylučujeme komunisty, jejich kolaboranty a osobní kariéristy.

Nepředepisujeme nikomu způsob politického myšlení.

Nezabýváme se řešením státních otázek v Evropě.

Nechceme nic, než aby Češi v Australii soustředili všechno úsilí do boje proti komunismu a vyloučili vše, co stojí v cestě jednotného boje národu proti komunismu.

Proto zakládáme Českou Jednotu v Australii.

Vstupte do České Jednoty.

Melbourne, 2. října 1954.

Za přípravný výbor:

Karel Hudousek, předseda.

Miloš Subrt, tajemník.

Jak to bylo a proč.
V.L.Borin.

Již v červenci jsem upozornil Cyrilometodějskou Ligu v Melbourne, jejíž politiku určuje pan Hofírek, na příjezd Hromádkův. Žádal jsem je, aby se chopili iniciativy a mobilisovali všechny Čechy a Slováky proti komunistickému agentu z Československa. Šlo mi jen o věc a bylo mi zcela lhostejno, zda někdo bude vědět či nikoliv, že V.L.Borin měl zásluhy o akci. Když koncem srpna nebylo ještě ani dechu ani slechu o nějaké katolické akci proti Hromádkovi, požádal jsem přítele Bartoše, aby jménem české sekce přípravného výboru Austral-European Clubu svolal všechny české a slovenské organizace ke společné schůzi.

Na toto pozvání se dostavili dne 22.srpna za Československé Národní Sdružení pan Lepal, za Katolickou Akci pan Dr.Hofírek, za Slováky (tak zvané separatisty) Hrtus a Durjak, za Českou Národní Skupinu (tak zvané prchalovce) Šubrt a Bor, za živnostníky pan Hudousek a za Českou sekci A-E Clubu Bartoš, Soukup a já. Nedostavil se, ani neomluvil, spolek zvaný Sokol.

Nálada na schůzi byla dobrá. Byly přijaty zásady jednotného postupu v boji proti Hromádkovi a jen pan Hofírek měl určité výhrady. Žádal, aby společného postupu nebylo nikým politicky zneužito, a aby celá akce byla vedena pod jednotným jménem, t.j. bez podpisů jednotlivých organizací akce se účastnících. Viděl jsem již mnoho politických začátečníků, a proto mne tento případ ani nepřekvapil, ani nerozlobil. Pan Hofírek, kterému jsem přede dvěma měsíci nabízel, aby vedl celou akci, měl nyní strach, abych neměl a ní nějakou slávu. Napsal jsem již mnoho projevů, které jsem nepodepsal, nebo které podepsali jiní a proto mi nebylo zatěžko souhlasit s panem Hofírkem: podepisovat bude jedině jednotný výbor českých a slovenských organizací a nikdo jiný. Jenomže to nebylo vše. Pan Lepal prohlásil nakonec, že nemá zplnomocnění Československého sdružení a že musí dát schválit všechna ujednání své organizaci. Totež prohlásil pan Hofírek s podotknutím, že Katolická akce se účastní jen když bude podniknuta akce jednotná.

Viděl jsem již mnoho politických primitivů, kteří považují okresní politikaření za politiku. Viděl jsem dobře do politické kuchyně pana Beneše a jeho příručího Šrámka a proto mi bylo jasno, že rozbití naší jednotné akce bylo dohodnuto dříve, než jsme se sešli.

Na druhou schůzi dne 29.srpna nepřišel již pan Lepal, ale dostavil se pan Hájek za Husův Sbor. Pan Hofírek přinesl napsané podmínky za kterých se demonstrace měly konat. Podle nich měli jsme demonstrovat důstojně, nepřerušovat Hromádku v řeči. Pan Hofírek doporučil, abychom se po Hromádkově projevu hlásili ke slovu, které nám nebude ovšem uděleno. Proto doporučoval, abychom si svoje projevy napsali a po schůzi je dali reportérům s podotknutím, že to bychom řekli na schůzi, kdyby nám bylo dáno slovo.

Odmítl jsem rozhodně tuto taktiku s poukazem na to, že pan Hofírek nám doporučil, abychom dělali tichou štafáž Hromádkovi a po jeho projevu pošeptali za rohem něco do ucha nějakému reportérovi, který z toho neuveřejní stejně ani slovo. Odmítavě k Hofírkovu návrhu se postavili rovněž pan Hudousek, slovenští delegáti Hrtus a Durjak, jakož i Šubrt a Bor za Českou Národní Skupinu. Nyní pan Hájek považoval situaci za vhodnou pro jejich taktiku a prohlásil, že název Jednotný výbor českých a slovenských organizací je pro ně nepřijatelný a že v názvu musí být českosloven-

3.
ský. Slo zřejmě o vyprovokování Slováků, kteří se chovali znamenitě a přes to, že seděli s čechoslováky u jednoho stolu, podržovali všechny sporné věci společnému zájmu boje proti komunismu. Nesnažil jsem se nikterak urovnat tento spor poněvadž mi bylo jasno, že rozbití společného výboru Čechů a Slováků bylo dohodnuto intrikány v pozadí dříve, než jsme se sešli. Bylo mi jasno, že je naprosto lhostejno, účastní-li se čs sdružení akce či nikoliv, neboť stejně nikdo za nimi nestojí a celá organizace je národně socialistický bluff. Necht proto jdou ke všem čertům, jestliže chtějí. Kdyby se účastnili, pak by tak učinili jen proto, aby sabotovali.

Pan Hofírek s tvářící bolestně naladěnou oznámil, že Cyrilometodějská Liga se také nemůže účastnit, neboť není jednoty v zájmu jednoty s Husovým Sbohem a čs národními socialisty se tento český katolický vůdce vzdal jednotného postupu se slovenskými katolíky. Současně však pan Hofírek prohlásil, že GMB bude organizovat vlatní akci a bude protestovat na všech projevech proti Hromádkovi. Tomu jsem pevně věřil, neboť katolíci by mohli být vedoucí silou boje proti komunismu, kdyby měli vůbec nějaké politické vedení. //

Dvě taktiky. Dne 6. září národně socialistický Hlas Domova přinesl článek v němž sice odsoudil Hromádku, ale na konci prohlásil: "Nic by tedy nemohlo více uškodit československé věci, než divoká a skandalisující demonstrace, jež by se pokoušela znemožnit Hromádkův projev." Toto prohlášení se nápadně shodovalo s tím, co nám pan Hofírek řekl na schůzi dne 29. srpna. Tato shoda nebyla náhodná nýbrž logická. Monsignore Šrámek se totiž také vždy shodoval s tím, co řekl bratr Beneš. A jejich duch stále ještě žije v emigraci.

Pan Hofírek, stejně tak jako národní socialisté, odůvodňoval svoji taktiku tím, že divoká demonstrace proti Hromádkovi by proti nám poštvala australské veřejné mínění.

Člověk schopný politicky myslet musí vědět, že není žádného jednotného veřejného mínění. Pouze ve vyjimečných okamžicích, jako je válka, může celé národní skupenství myslet jednotně. Kdyby Hromádka vyjadřoval myšlení či city všech členů Australské národní společnosti, kdyby za ním stálo celé australské veřejné mínění, pak by bylo naprostým nesmyslem dělati proti němu jakoukoliv demonstraci, důstojnou či nedůstojnou. Každá demonstrace proti Hromádkovi by v takovém případě musela skončit fiaskem.

Mluvíme-li o veřejném mínění před jakoukoliv politickou akcí, musíme si přesně zjistit poměr sil: kdo je anebo může být za mnou, koho si znepřátelím, koho mohu získat a koho zneutralisovat. Podle tohoto poměru sil musím před každou akcí vědět, jak jí organizovat a jak daleko jít. Jenom naprostý politický primitiv může mluvit o veřejném mínění vůbec.

Hromádkův zájezd organizoval Peace Quest Forum. Za touto organizací stojí komunisté, aniž by všem lidem v ní bylo patrné, že jsou jejich nástrojem. Co bylo tedy hlavním strategickým cílem akce proti Hromádkovi? Pan Hromádka? Nikoliv. Na něm záleží tolik jako na loňském sněhu. On nám pouze poskytl vhodnou příležitost, abychom odhalili před australskou veřejností komunistické pozadí Peace Quest Forum.

Jak to prokázat? Bylo jasno, že organizace dirigovaná v pozadí komunisty si nemůže dovolit luxus demokratické diskuse. Že použijí všech úskoků i násilí, aby nám zabránili mluvit. Nezbyvalo nám proto nic jiného, než obrátit proti nim jejich vlastní zbraně, jak říkal Lenin, a slovo si vynutit násilím. ///

Před použitím této taktiky bylo nutno vědět, jak kde bude působit. Rozhodující bylo stanovisko presbyteriánské církve, která pozvala Hromádku do Melbourne. Zjistil jsem, že pozvání bylo docíleno obvyklým komunistickým trikem: Mr. Owen počkal na Valném shromáždění presbyteriánské církve, až většina delegátů odešla. Jeho stoupenci setrvali ovšem na místě. Před samým koncem zasedání podal návrh na pozvání Hromádky, který zbytek shromáždění přijalo většinou dvou hlasů. Naprostá většina Presbyteriánů ve Victorii však nesouhlasila a nesouhlasí s Owenovou skupinou.

h Tento fakt byl rozhodující pro naši taktiku. Jestliže byla proti Hromádkovi většina církve, která ho oficiálně pozvala, pak bylo možno a nutno jít do boje na nůž a rozvířit australskou veřejnost jak nejvíce možno.

Bylo nutno záměrně vyvolat situaci, v níž lidé budou nuceni ukázat pravé tváře. Nechtě komunisté, jejich zjevní i skrytí agenti a hlupáci jimi používání zuří proti nám. Alespoň zjistíme kdo jsou a kde jsou. Na druhé straně nekompromisním postupem proti komunismu získáme sympatie všech protikomunistických Australanů.

Politická strategie a taktika byla ovšem Benešovi a Šrámkovi španělskou vesnicí. Oni se snažili bojovat proti komunismu tak, aby komunisty nerozlobili. A proto tak dobojovali.

Maulvern a Assembly Hall. Na Hromádkově projevu v Maulvern dne 15. září byla uplatněna taktika pana Hofírka. My jsme se tam účastnili jen pozorovateli, nechávající zcela volné pole politickým a organizačním schopnostem pana Hofírka. Čeští lidé přišli na výzvu CML, nebyli však naladěni k důstojným demonstracím. Před Town Hallem byli docela hluční, v sále však, nemající vedení ani instrukci, museli se podříditi aranžérům schůze. Po Hromádkově projevu podávali podle předpisu písemné dotazy a pan Hromádka si z nich dělal dobrý den. Asi z jedenácti zodpověděl dva, při čemž je použil k další propagandě a tvrdil lživě, že v ČSR není koncentračních táborů.

h Pan Hofírek neměl však vůbec nic společného s organizací demonstrace v Assembly Hall, kde jsme obsadili všechna strategická místa, zvláště pak všechna místa kolem řečnické tribuny dávno před tím, než se pan Hofírek objevil v sále, ba i dávno před tím, než do sálu přišli vlastní pořadatelé schůze. To nebyla jen česká akce, tím méně československá, nýbrž akce národů za železnou oponou. Hlavní složkou vedle Čechů byli Slováci a Ukrajinci, dále se účastnili Maďaři, Lotyšů a naši Australští přátelé. Obsadili jsme první řady "bitevní linie" mezi šestou a půl sedmou, počeť v našem plánu byla "divoká" demonstrace, rozhodnutí, že nepustíme Hromádku ke slovu, nebude-li slovo zaručeno nám. Davy českých lidí přicházely teprve po sedmé hodině a mnozí se do sálu vůbec nedostali. Stejně se nedostala do sálu delegace Ruská, která přišla pozdě a demonstrovala proto během schůze spolu s Čechy a Slováky na Collins Street. O průběhu demonstrace není třeba psát. Kdo tam byl viděl, a kdo nebyl, četl o tom neb slyšel.

Nyní jak se chovala australská veřejnost. Komunistický Guardian nás nazval fašisty a gestapáky.

1 Naprostě nepřátelsky se choval The Argus. Neustranně psali The Age a The Sun a poměrně neustranně Herald. Dostali jsme a ještě dostáváme spousty dopisů od australských lidí, kteří nám gratulují k našemu nebojácnému postupu v odhalení komunistického agenta. Čili stalo se přesně to, co jsem očekával: komunisté a jejich agenti zjevní i skrytí začali prskat jako křečkové, a australští protikomunisté nám nabídli spolupráci.

Ovšem také v emigrantském táboře každý ukázal svoji pravou tvář. V sobotu, 18. září, Čechoslovák Josef Kinda, společně s ještě jedním, chodili z jedné redakce v Melbourne do druhé s prohlášením, že jsem ve čtvrtek dne 16. září nemluvil za čechoslováky, a že oni s námi nesouhlasí.

Ve všech redakcích je pochopitelně vyhodili.

Když tito čechoslováci zjistili situaci, napsali v Hlasu Domova dne 20. září: "Paradoxem celé akce bylo, že v nastalém zmatku za Českoslováky v Australii mluvil prehalovec Borin. Neřekl ostatně nic, zač by se nepostavil kdokoli a nás. Demonstrující Čechoslováci venkoncem dokázali víc, než by byli dokázali za dané situace Čechoslováci méně hluční: dostali slovo na řečništi, které by jinak bylo zcela okupováno komunisty, soupečníky a svedenými".

Tak, tak. Největším paradoxem by však bylo, kdyby jednou čs. národní socialista promluvil a nehal. V sobotu chtěli sdiskreditovat celou naši akci v Assembly Hall tím, že se pokoušeli získati v australském tisku uveřejnění prohlášení že jsem nemluvil za čechoslováky (což je pravda), a že oni, čechoslováci, se mnou nesouhlasí (to bych si také vyprosil, aby souhlasili). Když viděli náladu, a odmítnutí redakcí k žádosti o uveřejnění svého prohlášení proti nám, v pondělí již souhlasili, lhavě předstírajíce, že to byla demonstrace jejich a že já mluvil za čechoslováky, ačkoliv dobře vědí, že já toto slovo používám jen jako nadávku. Mluvil jsem vždy jen za Čechy a na projevu v Assembly Hall jsem mluvil jménem všech národů utlačených komunismem za železnou oponou, jak tam každý slyšel včetně pisatelů nepravd v Hlasu Domova.

V čem byl význam akce v Assembly Hall? Dobře ho vystihl před seda vydavatelstva "The New Times", který na výroční večeři tohoto listu dne 20. září 1954 prohlásil: "novο-Australané nám ukázali, že proti komunistickému teroru nutno bojovat, a my se od nich musíme učit, jak bojovat".

To však není vše. Naše "divoká" akce v Assembly Hall donutila Peace Quest Forum ukázati pravou tvář. V čele této organizace stojí Presbyteriánští a Methodističtí kněží, kteří se dušují že nejsou komunisty a že nemají s nimi nic společného. Věrne tomu na chvíli. Je naprosto pochopitelné, že po čtvrtku pořadatelé Hromádkových projevů chtěli zajistit projev pondělní. Kdyby byli jen mírumilovní, dobrými křesťany, mobilisovali by na ochranu projevu dne 20. září příslušníky své církve, není-liž pravda? Faktem však je, že se neobrátili k nim, neboť je tam následuje jenom několik svedených paní a dívek. Faktem je, že na ochranu projevu těchto protestantských mírumilovníků byla mobilisována celá komunistická strana v Melbourne a okolí.

Když jsem týden před Hromádkovým projevem prohlásil vedoucím presbyteriánské církve ve Victorii, že pan Owen a spol. použijí komunistických pořadatelů, bylo mi řečeno: "To se naprosto mýlíte. To pan Owen neudělá a udělat nemůže, poněvadž by se tím diskreditoval! Na to jsem odpověděl: Tak uvidíme".

V pondělí byl projev nic než mírumilovných křesťanů chráněn komunistickými pořadateli a doků. Mýleli se vedoucí presbyteriánské církve, nikoliv já. Museli jsme udělat pravý opak toho, co chtěl pan Hofírek a Vaňa, abychom jim tento omyl ukázali. Naš největší úspěch nebyl v tom, že jsme si vynutili slovo, ale v tom, že jsme čtvrtěční akci donutili Peace Quest Forum, aby kapli božskou, kdo jsou a kdo za nimi stojí. Nemělo vůbec smyslu, aby jediný náš člověk šel v pondělí na Hromádkův projev. Stačilo, když tam přišli komunističtí pořadatelé. To jsme chtěli docílit divokým projevem dne 16. září, a Peace Quest Forum postiženo panickým strachem, nám vyhovělo, což tímto s díky kvituje.

2

Zavěr. Mezi protikomunistickými Australany, kteří se s námi účastnili boje v Assembly Hall byl Anglikánský kněz Norman Hill, který zasloužil úcty nás všech. Kdůž viděl, že právo je na naší straně, a že protestantští taky-knězi se snažili potlačit náš projev, postavil se bez váhání a veřejně proti svým protestantským kolegům. Nezajímalo ho, že si tím proti sobě počítal komunisty v celé Australii a jejich soupeřníky v tisku a církvích, neuvažoval o tom, zda jeho biskup schválí či neschválí jeho akci a šel do boje za právo bez ohledu na osobní nepříjemnosti které by z toho mohl mít a také má.

Norman Hill, to je muž, křesťan a kněz.

Druhý, kdo zaslouží naší úcty je český katolický kněz Hrdina z Brisbane. Vystoupil proti Hromádkovi bez schválení Husova Sboru a Váňových národních socialistů. Neptal se, zda je to oportuní, zda vystoupení katolického kněze nebude zneužito protestantskými konkurenty proti katolicismu, nehledal v katolických knihách důvody pro zbabělost a oportunismus, ale vystoupil proti lži a zlu. Získal si úctu všech protikomunistů, lhotejně zda protestantských či katolických, staro-či novo-australských. Celá Austrálie dnes ví, že je zde jeden český katolický kněz, který s nebojí postavil tvář v tvář komunistickému teroru. Proč to ví? Protože udělal pravý opak toho, co chtěli pan Hofírek a Váňa. Nedemonstroval proti zlu tiše a důstojně, ale hlasitě a divoce. Jinak proti zlu totiž demonstrovat nelze.

Co z toho plyne? Chceme-li bojovat proti komunismu, musíme bojovat především proti oportunismu ve vlastních řadách. Lhotejně, zda je to oportunismus národně socialistický či katolický, žehnaný svatým křížem a citáty z děl Svätých Otců. Duch Šrámkovy politiky je duchem kapitulace. Nechceme-li kapitulovat před komunismem, musíme bojovat nemilosrdně proti politickému dědictví Beneše, Ripky, Zenkla, Šrámka a všech kapitulantů z národní fronty. To byli a jsou čeští a slovenští Owenové s nimiž jsme se potkali v Assembly Hall dne 16. září.

Politická bída v Sydney. Naši emigranti v celé Australii demonstrovali proti Hromádkovi, jen Sydney poskytla žalostný obraz politické bídy. Nutno si říci otevřeně a poctivě, proč se tak stalo. Sydney projevila velkou pohotovost v době aféry Petrovové. Širší veřejnost dodnes neví, že akci organizoval především pan Jílek, který nenechal dopředu o sobě vytrubovat, že je vůdcem 13000 čechoslováků. Zorganizoval akci, poněvadž mu šlo o věc, ne o osobní reklamu. Akce proti Hromádkovi se na neštěstí ujal vydavatel "Pacifiku", pan Bejček. Tři týdny před Hromádkovým příjezdem jsme četli v australském tisku, že pan Bejček, vůdce 13000 čechoslováků v Australii připravuje proti Hromádkovi nesmírné věci. Podle toho, co jsme četli a slyšeli v rozhlase zdálo se, že všech 13000 čechoslováků se sjede do Sydney a půjdou coby jeden muž za svým vůdcem, 25ti letým panem Bejčkem. Mnoho bombastických slov, ale žádný skutek. Na hlavní demonstraci proti Hromádkovi se sešlo dohromady pět čechoslováků včetně pana Bejčka, něco vykřikli a ztratili se jako pára nad hrncem.

V Sydney je však též vedle velikého vůdce Bejčka též Veliký jednotný výbor všech národních skupin emigrantů za železnou oponou. Oni prý reprezentují 200.000 našich emigrantů v Australii. Předsedou tohoto výboru je pan Barcza, bývalý maďarský vyslanec ve Vatikánu, a diplomat nad jiné význačný, který zná osobně Churchilla a každého velikého člověka tohoto století. Pan Barcza prý reprezentuje v tomto výboru všechny maďarské osadníky v Australii, třebaže jsme ještě nepotkali v Melbourne jediného Maďara, který by nám to potvrdil. Nechť tak či onak, povinností tohoto

výboru bylo organisovati akci proti Hromádkovi bez ohledu na to, co dělal veliký československý vůdce Bejček. Slavný výbor však nemohl, neboť byl právě zaneprázdněn organisací bálu. Tento bál byl jedinou akcí, kterou udělali za celý rok. Na bál se dostavil pan předseda Barcoza ve fraku se všemi metály a setkal se tam s panem Holtem a panem Calwellem, čímž udělal dost pro emigranty v boji proti komunismu.

Z toho plyne poučení, že v Sydney nemohlo být akce, jelikož je tam mnoho vůdců minulých i budoucích. Aby mohla být akce, musí se sdružit lidé dobré vůle, kteří jsou ochotni obětovat a pracovat, a nechají stranou všechny vůdce minulé i budoucí.

S V O R N O S T .

K. Hudousek.

SVORNOST chybí světu. Chybí i našemu národu a nám v exilu. Je nás v něm poměrně malý počet a proto tím více se zvyšuje důležitost jednoty v protikomunistické činnosti, která je pro každého z nás samozřejmým a základním příkazem.

Nemělo by být exulanta, který by zapomněl na utrpení svého národa, příbuzných a známých, který by se nesúčastnil v boji proti komunistickému zlu, které toto utrpení přivodilo.

Doma jsme byli nejednotní v boji proti zlu. Jedni budovali existence, jiní se strachovali, a všichni žili v bláhové domněnce, že se jim nic nestane, že oni to s komunismem umí. Na omluvu si opravili staré rčení: Nehas, co tě ještě nepálí. A komunistický požár ztrávil část po části vše, ať dobré či špatné.

V exilu je často slyšet tentýž hlas: "Nejdříve existence, a potom politika". Nebo jiná výmluva: "nehodlám dělat politickou kariéru", a podobně. Tito lidé ještě nepochopili, že nemá smysl budovat existenci, bez současné snahy zajistit si výsledky své práce také politicky. Politicky pracovat pro zajištění lidských práv má být samozřejmým přínosem ať bohatého či chudého občana pro veřejné blaho. A to je současně i zajišťováním sebe sama.

Studená válka existuje. Možná, že uslyšíte hrdinnou výmluvu: "Já uznávám jen boj s puškou v ruce, a až přijde čas, já budu první".

Studená válka je však stejně nebezpečná, jako H-bomba, a může rozhodnout válku již předem, než na pušku bude čas, jako se stalo v únoru 1948.

Jednota Čechů může být ovšem ukována jenom z osob věřících, že komunismus je zlem. Nemůže však být jednoty s těmi, kteří věří, že stačí odstranit jen některé přehmaty, neb dokonce jen vedení komunistů.

S jednotou však není možno čekat, až přijde ten čas s puškou v ruce. Je nutno se súčastnit již nyní, ve studené válce, dříve než se staneme otroky suchou cestou.

Žádná země není před komunismem bezpečná, a také ne Austrálie. Pátou kolonou nejsou jen komunistické strany ve svobodných zemích. Dáleko nebezpečnější jsou jejich podporovatelé schovaní nenápadně v jiných organisacích. Země latinské Ameriky, téměř celá Asie, Afrika, i samotná Evropa je v nebezpečné bilanci sil.

Za těchto okolností je třeba pomoci každého skutečně protikomunistického exulanta v jednotně vedeném protikomunistickém boji.

Naši povinnosti je bojovat především tam, kde jsme, t. j. v Australii. Bojovat ve studené válce, a zejména v její jedné formě: PROPAGANDE, aby byl nejen paralysován komunistický vliv, ale aby byli především do boje zainteresováni také Australané. Naše zkušenosti s komunismem jim

musí být ku prospěchu. Byly drahé, a nesmí zůstat nevyužity.

Frubiřským kamenem, na kterém byla vyzkoušena chuť a schopnost Čechů bojovat, byla akce proti Dr. Hromádkovi. Nechci tvrdit, že jsme v akci proti tomuto komunistickému agentovi byli všichni svorní, ale již svornost několika skupin, jednotně postupujících, měla dobré výsledky.

Do doby akce proti Hromádkovi nebylo patrně ještě nikde v Australii schromážděno v jednom místě více Čechů ke společné činnosti. Po téměř pět let nebylo zde spolku, který by podnikl skutečnou protikomunistickou akci. Tak zvané Čs národní sdružení sloužilo dosud jedině účelům zábavným, vzpomínkovým a částečně podpůrným. Ani v případě Hromádkovy se nezmohlo na vydání letáku. Jejich Ústředí, vedené stranou národně socialistickou, které se rádo v dáva za mluvčího všech Čechů a Slováků v Australii a na Novém Zelandě, zemřelo morálně s akcí proti Hromádkovi, neboť se prakticky nesúčastnilo vůbec. Jediná jeho činnost za 48 roku se projevila dvěma sjezdy. Možná, že ještě budou mít třetí. Jako organizace protikomunistická jsou však bezcennou institucí, udržovanou jen pro účely své politické strany.

Skutečně smutné poznání, že po téměř pěti letech v Australii schází opravdová, aktivní organizace proti komunismu, donutila ty, kteří se poznali v akci proti komunistům, založit Českou jednotnou protikomunistickou organizaci, zvanou krátce "ČESKÁ JEDNOTA".

ČESKÁ JEDNOTA si vzala za úkol sdružití nekompromisní bojovníky proti komunismu bez ohledu, ke kterému demokratickému směru patří, nebout jinou funkci než protikomunistickou. Česká Jednota nemá.

Bratrům Slováckům a Podkarpatským Rusům nehodláme mluvit do toho, jak si oni protikomunistickou činnost uspořádají. Nepochybujeme, že dobře. Věříme však, že se s nimi setkáme v případě potřeby vždy na jedné platformě, jako se stalo v Assembly Hall.

Demonstrace proti Hromádkovi byla v mnohých směrech poučná. Ukázala, ze které sféry australské společnosti, a žel i naší, pramení podpora pro cíle komunismu. A ukázala, s kým je možno počítat proti nim.

Není jistě bez zajímavosti, že jen na třech Melbournských schůzích pana Hromádky vybrali jeho podporovatelé částku cca £1500. Dárce byly z třídy ne příliš majetné a nic nemění na věci, že bylo darováno z chybného idealismu.

Maně se člověku vtírá otázka, co obětuje náš člověk pro svoji vlast, pro své drahé doma, pro jejich svobodu, ze svého pohodlí ve svobodné zemi, ze svého volného času, a ze svých slušných příjmů.

Ne podle slov, ale podle skutku poznáte je.

Glosy krásné, nezapomenutelné i smutné.

Benedikt ze Znojma.

Prožil jsem několik nezapomenutelných dnů ve svém životě. Byla to vždy tíseň doby, která nás všechny vehnala do houfu, který pak nadšením a národním citem se sám zapisoval do našich kronik.

Vzpomínám námětkou boj o insignie, pochod na Hrad, sjednocený národ pod sochou Sv. Václava, vzpomínám pohřbu medika Opletala... Vzpomínám při tom udatných, poctivých a mrtvých, kteří žárlivě chránili svým tělem, srdcem i duší každou špetičku své národní svobody.

Rozdíl ideologií. Tomu už je dávno, a snad to již není pravdou, když Franta Šauer s národními socialisty kácel na staroměstském náměstí Mariánský kříž. My v Melbourne, 10000 mil od vlasti, jsme společně s přahalovci skáceli komunistického bohatýra Hromádku.